Materiały liturgiczne

XVIII DZIEŃ SOLIDARNOŚCI Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM

8 listopada 2026 r.

Pakistan

ACN

Pomoc Kościołowi w Potrzebie
Warszawa 2026

Redakcja

ks. dr. hab. Jan Witold Żelazny
s. Agnieszka Duda FMJ
Edyta Kondrat
Marta Gołąb
Nikodem Bała

Grafika

Michał Banach

Wszystkie materiały liturgiczne dostępne są na stronie internetowej *www.pkwp.org*

Warszawa, dn. 2 października 2026 r.

Eminencje, Ekscelencje,
Najczcigodniejsi Księża Arcybiskupi i Biskupi,
Drodzy Kapłani,

Są miejsca na świecie, w których wiara w Jezusa Chrystusa wymaga szczególnej odwagi. Gdzie możliwość uczestnictwa w niedzielnej Mszy Świętej, noszenie krzyża czy przyznanie się do swojej wiary nie jest czymś oczywistym. Gdzie chrześcijańskie rodziny każdego dnia mierzą się z niepewnością o przyszłość swoich dzieci, a mimo to nie przestają ufać Bogu.

Jednym z takich miejsc jest **Pakistan**, któremu poświęcamy tegoroczny ***Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym***. Chrześcijanie stanowią tam mniejszość. Żyją pośród społeczeństwa, w którym ich wiara często staje się przyczyną odrzucenia, dyskryminacji, a także przemocy. Jednak właśnie tam możemy zobaczyć Kościół niezwykle żywy - wierny Chrystusowi pomimo lęku i przeciwności.

Poruszające są obrazy wiernych, którzy po zniszczeniu swoich domów i świątyń wracają na ich zgliszcza, aby wspólnie się modlić. Nie zaczynają od odbudowy murów, ale gromadzą się wokół ołtarza. W sierpniu 2023 roku, kilka dni po dramatycznych atakach w Jaranwali, setki chrześcijan uczestniczyły we Mszy Świętej odprawionej przy spalonym kościele. Ich obecność była świadectwem, że można odebrać człowiekowi dom, poczucie bezpieczeństwa czy dorobek życia, ale nie można odebrać mu wiary, jeśli sam z niej nie zrezygnuje.

To właśnie do takich ludzi chcemy w tym roku powiedzieć: **jesteśmy z Wami**. Chcemy usłyszeć ich historie, zobaczyć ich cierpienie, a przede wszystkim dostrzec w nich naszych braci i siostry. Kościół nie kończy się na granicach naszych parafii, diecezji ani kraju. Gdy cierpi jedna jego część, cierpienie to dotyka nas wszystkich.

Chrześcijanie w Pakistanie nie proszą wyłącznie o pomoc materialną. Jedna z próśb, którą najczęściej kierują do przedstawicieli *Pomocy Kościołowi w Potrzebie*, jest niezwykle prosta: **„Módlcie się za nas, prosimy!"**. Wiedzą, że świadomość, iż ktoś mieszkający daleko od nich pamięta o ich losie i wypowiada ich imiona przed Bogiem, daje siłę do dalszego trwania.

Pakistan nie po raz pierwszy staje się głównym tematem Dnia Solidarności z Kościołem Prześladowanym. **W 2018 roku również kierowaliśmy uwagę Kościoła w Polsce na los tamtejszych chrześcijan**. Wtedy jednym z symboli ich cierpienia była Asia Bibi, od lat więziona i skazana na śmierć na podstawie prawa o bluźnierstwie. Kilka dni po Dniu Solidarności została uniewinniona przez Sąd Najwyższy Pakistanu. Dziś, osiem lat później, ponownie kierujemy nasze spojrzenie ku Pakistanowi. Niestety, wiele problemów, o których mówiliśmy wówczas, nadal pozostaje nierozwiązanych.

Dlatego ***Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym*** nie może być dla nas jedynie kolejną datą w kalendarzu. Niech stanie się dniem prawdziwego spotkania, choć dzielą nas tysiące kilometrów. Spotkania w modlitwie, w Eucharystii, w pamięci o tych, których wiara poddawana jest próbie, oraz w konkretnym geście pomocy.

W ubiegłym roku naszą uwagę skupiliśmy na Nigerii. Dzięki środkom zebranym podczas Dnia Solidarności mogliśmy wesprzeć konkretne działania tamtejszego Kościoła. Najważniejszym z nich jest powstanie w Abudży nowego Instytutu Psychologiczno-Duchowego, w którym chrześcijanie, którzy przeżyli atak bojówek Boko Haram, traumę i żałobę po brutalnych morderstwach najbliższych, otrzymali pomoc medyczną i duchową. Pomogliśmy również pokryć koszty stypendium specjalistycznego przygotowania terapeutycznego jednego z nigeryjskich kapłanów, aby mógł jeszcze skuteczniej towarzyszyć osobom zmagającym się ze skutkami przemocy i utraty bliskich. Wsparcie trafiło także do chrześcijańskich rodzin poszkodowanych przez katastrofalną powódź w Maiduguri. To pokazuje, że solidarność Kościoła w Polsce przynosi konkretne owoce w życiu naszych braci i sióstr.

Zachęcam gorąco, aby 8 listopada nasze parafie stały się miejscami szczególnej modlitwy za Pakistan. Zachęcam do wykorzystania materiałów przygoto-

wanych przez *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*, do opowiadania o naszych prześladowanych braciach i siostrach oraz do ofiarności na rzecz projektów, które pozwalają być przy nich nie tylko słowem, ale również konkretnym czynem.

Niech chrześcijanie w Pakistanie wiedzą, że Kościół w Polsce o nich pamięta. Że ich wiara, odwaga i wierność Chrystusowi nie pozostają bez odpowiedzi.

Z serca dziękuję i błogosławię,

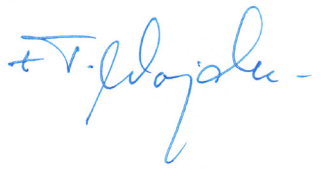

Ks. abp Tadeusz Wojda SAC
Metropolita Gdański
Przewodniczący Sekcji Polskiej PKWP

Usłysz ich krzyk

Dyskryminacja i codzienne wyzwania mniejszości

Pakistan jest krajem o populacji przekraczającej 240 milionów mieszkańców, z przytłaczającą większością muzułmańską. Chrześcijanie stanowią tam zaledwie około 1,5–2% społeczeństwa. Pomimo że konstytucja gwarantuje wolność wyznania oraz równość obywateli wobec prawa, mniejszość chrześcijańska każdego dnia zmaga się z głęboką dyskryminacją społeczną, ubóstwem oraz wykluczeniem z rynku pracy. Wielu chrześcijan wykonuje najniżej płatne prace i żyje w bardzo trudnych warunkach materialnych. Członkowie mniejszości religijnych spotykają się także z bezpośrednią przemocą z powodu odmowy przejścia na islam – tak jak 22-letni chrześcijanin Waqas Masih, który 22 marca 2025 r. został zaatakowany przez swojego przełożonego w fabryce papieru w Sheikhupura po tym, jak odmówił przejścia na islam.

Uboga, katolicka wspólnota chrześcijańska należąca do grupy etnicznej Kutchi Kholi. Jej członkowie na co dzień zajmują się uprawą roli w okolicach Mirpur Khas w Pakistanie.

Przymusowe konwersje, porwania i luka prawna

Szacuje się, że co roku od 500 do 1 000 dziewcząt z mniejszości religijnych (głównie chrześcijanek i hindusek) jest porywanych, zmuszanych do przejścia na islam i do poślubienia swoich porywaczy. Aż 75% z nich stanowią osoby nieletnie, w tym 18% ma mniej niż 14 lat.

Gdy porywacz przedstawi podpisane zaświadczenie o konwersji, sprawa podlega islamskiemu prawu osobowemu (Islamic Personal Law). Zgodnie z jego interpretacją uznaje się, że dziewczyna stała się muzułmanką i nie może pozostawać pod opieką chrześcijańskich

rodziców. Odejście od islamu (apostazja) jest w praktyce uznawane za jedno z najcięższych naruszeń norm religijnych, co uniemożliwia powrót do poprzedniej wiary. W efekcie podpisanie dokumentu znacząco utrudnia dochodzenie swoich praw oraz unieważnienie małżeństwa, nawet jeśli rodzina udowodni, że dziewczyna była niepełnoletnia w chwili jego zawarcia.

Przykładem jest 12-letnia chrześcijanka Ariha Gulzar z Okary, która została porwana 20 stycznia 2025 r., poddana przymusowej konwersji i zmuszona do poślubienia swojego porywacza. Pomimo wielokrotnych próśb rodziny o interwencję władz dziewczynka nadal pozostaje u swojego porywacza, a jej bliscy są zastraszani.

22-letni chrześcijanin Waqas Masih pobity przez przełożonego. 22 marca 2025 r., Pakistan

Kara śmierci za rzekome bluźnierstwo

Jednym z najcięższych brzemion dla chrześcijan jest surowe prawo dotyczące bluźnierstwa (art. 295-B i 295-C Kodeksu Karnego). Oskarżenie o znieważenie islamu lub Proroka – często fałszywe, wynikające z prywatnych sporów sąsiedzkich czy majątkowych – grozi karą śmierci lub dożywotniego więzienia. Sama plotka nierzadko prowadzi do wybuchów przemocy i ataków tłumu na całe chrześcijańskie dzielnice oraz świątynie.

W maju 2024 roku 70-letni Nazir Masih padł ofiarą brutalnego linczu po zarzutach o bluźnierstwo. Został pobity, jego dom splądrowano, a sklep podpalono. Zmarł w wyniku obrażeń 3 czerwca 2024 r. Atak sfilmowano i transmitowano na żywo w mediach społecznościowych. Choć zatrzymano ponad 60 osób, 52 z nich szybko zwolniono za kaucją, co pokazuje głęboko zakorzenioną bezkarność sprawców.

Kolejnym dramatycznym przypadkiem jest historia Ahsana Raja Maisha. Dnia 29 czerwca 2024 r. 22-letni chrześcijański pracownik cegielni został skazany na karę śmierci przez Sąd Antyterrorystyczny w Sahiwal na podstawie kilku przepisów pakistańskiego kodeksu karnego. Został oskarżony o udostępnienie w mediach społecznościowych zdjęcia zniszczonego Koranu. Sąd uznał, że jego działania obrażały uczucia muzułmanów i stanowiły próbę podżegania do nienawiści religijnej.

Niezłomna wiara w obliczu próby

Mimo nieustannego zagrożenia wiara chrześcijan w Pakistanie pozostaje niezwykle głęboka, żywa i pełna gorliwości. To właśnie w niej chrześcijanie odnajdują sens i siłę, by dalej żyć, mimo prześladowań. Świątynie podczas nabożeństw wypełniają się po brzegi wiernymi, dla których Chrystus często jest jedyną ostoją pokoju i nadziei. Tak też stało się, gdy wielotysięczny tłum spalił 24 kościoły i setki domów w diecezji Faisalabad. Mimo bezpodstawnych oskarżeń o bluźnierstwo 20 sierpnia 2023 r. około 700 wiernych zgromadziło się wśród zgliszcz. Chcieli wspólnie modlić się i dać świadectwo swojej wiary. Mszę Świętą pod gołym niebem odprawił bp Indrias Rehmat. Eucharystia odbyła się tuż przy spalonym kościele katolickim pw. św. Pawła.

Bp Indrias Rehmat podsumował wówczas sytuację krótko: „Chcemy sprawiedliwości. Sprawcy muszą zostać postawieni przed sądem". Jeden z lokalnych liderów chrześcijańskich tak wspominał tę modlitwę na zgliszczach: „Większość

ludzi płakała podczas Mszy Świętej. To był bardzo bolesny czas, ale także okazja, by podzielić się z innymi poczuciem straty i smutku".

Nie przestają mieć nadziei

Pakistan to kraj kontrastów – nękany przez kryzysy społeczne i narastający ekstremizm, a jednocześnie pełen niezłomności i nadziei. Mimo codziennych prześladowań pakistańscy chrześcijanie nie pozostają sami. Kościół powszechny od lat otacza ich modlitwą i konkretną pomocą, której ważnym narzędziem jest działalność organizacji *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*. Dla wielu rodzin wsparcie to oznacza nie tylko pomoc materialną, lecz także odzyskanie poczucia bezpieczeństwa, godności i nadziei na przyszłość.

W Pakistanie PKWP od lat stoi u boku tych, którzy cierpią za wiarę. Nasza obecność to nie tylko pomoc materialna – to ratunek dla zdrowia, życia i godności wyznawców Chrystusa spychanych na margines społeczny. Poprzez wsparcie prawne dla osób fałszywie oskarżonych na podstawie prawa o bluźnierstwie, pomoc dla dziewcząt i kobiet zagrożonych przymusowymi konwersjami, stypendia edukacyjne, odbudowę kościołów oraz doraźną pomoc humanitarną, PKWP przywraca nadzieję i godność w miejscach, gdzie życie ludzkie bywa brutalnie deptane.

„Módlcie się za nas, proszę!" – to najczęstsza prośba, jaką słyszymy od chrześcijan prześladowanych za wiarę. To właśnie modlitwa daje im siłę, by w najciemniejszych chwilach przetrwać i iść dalej!

Wprowadzenie do Mszy św.

(XXXII Niedziela zwykła)

Przeżywamy dzisiaj w Kościele XVIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym. W tym roku, wraz z *Pomocą Kościołowi w Potrzebie*, pragniemy skierować nasze serca, myśli i modlitwy do chrześcijan w Pakistanie, naszych braci i sióstr w wierze, którzy każdego dnia płacą ogromną cenę za wierność Chrystusowi.

Chrześcijanie stanowią zaledwie niespełna dwa procent mieszkańców Pakistanu, każdego dnia żyjąc w cieniu muzułmańskiej większości. Ze względu na wiarę spychani są na margines, doświadczając dyskryminacji w szkołach i w pracy. Surowe prawo o bluźnierstwie staje się powodem bezlitosnych samosądów i wyroków śmierci, a dramat porywanych, zmuszanych do konwersji i wydawanych za mąż nieletnich dziewcząt dotyka każdego roku nawet tysiąca rodzin z mniejszości religijnych.

Podczas wizyty w Pakistanie 16 lutego 1981 r. św. Jan Paweł II podkreślił znaczenie dialogu między chrześcijanami i muzułmanami. W swoim przemówieniu nawiązał do wiary w jednego Boga oraz do znaczenia modlitwy, jałmużny i postu, wyrażając jednocześnie nadzieję na pogłębianie wzajemnego zrozumienia, szacunku i współpracy.

W dzisiejszej Ewangelii Jezus wzywa nas do czujności i trwania w wierze. Przypomina nam o pannach roztropnych, które czuwały i miały przygotowane lampy. Dziś w Pakistanie trwa cichy dramat ludzi, którzy cierpią z powodu wiary w Chrystusa. Mimo że w nocy prześladowań płoną ich domy i kościoły, oni nie pozwalają, by zgasło w nich światło Chrystusa. Chciejmy zwrócić się do Miłosiernego Ojca z prośbą o ustanie prześladowań, o pokój między grupami religijnymi, by rządzący realnie zatroszczyli się o chrześcijan żyjących w Pakistanie.

Na początku tej Eucharystii za wszystkie nasze grzechy, za każde zaniedbanie miłości, przeprośmy Boga.

Kazanie dla dorosłych

Opracował:
ks. dr. hab. Jan Witold Żelazny
Dyrektor Sekcji Polskiej *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*

1. W tradycji pierwszych wieków misja chrześcijańska na terenie Pakistanu była związana z obecnością św. Tomasz Apostoła. W pierwszym tysiącleciu powstawały tam wspólnoty chrześcijańskie związane ze szlakiem handlowym, utrzymujące kontakty ze wspólnotami wyznawców Chrystusa na Półwyspie Indyjskim, z tak zwanymi chrześcijanami św. Tomasza.

2. Nigdy nie było naszym braciom w wierze na tych terenach łatwo, ale od czasu podziału brytyjskich Indii na Pakistan, Indie i Bangladesz, gdzie kryterium podziału była religia wyznawana przez mieszkańców, ich sytuacja, jak i innych grup wyznaniowych, wyraźnie pogorszyła się. I choć na początku deklarowano równość wobec prawa, to z roku na rok sytuacja się pogarsza. Najważniejszym czynnikiem prowadzącym do prześladowań jest prawo o bluźnierstwie względem Mahometa, jego rodziny czy pierwszych kalifów. Przy zasadzie prawa, w którym słowo chrześcijanina ma wagę połowy słowa muzułmanina, przy regule prawnej szariatu mówiącej, że słowo i zeznanie kobiety liczy się jeszcze mniej, prawo to jest okazją do nadużyć i może służyć do wzajemnych sąsiedzkich porachunków. 16 sierpnia 2023 roku dwaj bracia, Rocky i Raja Masih z Jaranwall, zostali oskarżeni o zbezczeszczenie Koranu. Wielotysięczny tłum rozpoczął pogrom chrześcijan w ich miejscowości i okolicy, zniszczono 21 kościołów. 1 marca 2024 roku agresorzy zostali uniewinnieni, wskazano, że oskarżenie zostało spowodowane konfliktem sąsiedzkim i fałszywymi pomówieniami. Sprawców ani oskarżeń, ani podpaleń i aktów przemocy nie ukarano. To jest jednym z najbardziej charakterystycznych i bolesnych wymiarów tych sytuacji. Nawet gdy przed sądem udowodni się fałszywość oskarżeń, nikt nie ponosi odpowiedzialności. Zniszczone domy, pobici, czasem na śmierć ludzie, a mimo to nie ma winnych, nikt nie naprawi wyrządzonych szkód.

3. W jeszcze trudniejszej sytuacji są obrońcy praw mniejszości religijnych w tym kraju. Dotyczy to zarówno muzułmanów, jak i chrześcijan. Broniący praw mniejszości muzułmański gubernator Pendżabu Salman Taseer został zastrzelony przez swego ochroniarza. Prasa, tłumy, nawet prawnicy traktowali mordercę jako ofiarę okazując mu cześć jako bohaterowi i obrońcy wiary. Prześladowca cieszył się większą przychylnością opinii publicznej niż ofiara. Jedynym zarzutem wobec gubernatora była obrona prześladowanych współobywateli i chęć przestrzegania prawa.

4. Paweł Apostoł przypomina, że ci, który poszli za Chrystusem i złożyli Mu świadectwo, jako pierwsi towarzyszą Chrystusowi w Jego zmartwychwstaniu. Św. Jan w Apokalipsie przedstawia ich jako wybranych stojących przed tronem Boga, jako tych, których ofiara została przyjęta. Nasi bracia w Pakistanie składają Bogu tę ofiarę codziennie, od małych dzieci po dorosłych, w pracy, w domu, w swoich świątyniach. Potrzebują naszej pamięci, naszej modlitwy, bo tylko głośne protesty na całym świecie pozwalają czasem złagodzić skutki prześladowań, jak pokazała to sprawa Asi Bibi oskarżonej o bluźnierstwo i skazanej na karę śmierci. Presja międzynarodowa doprowadziła do jej uwolnienia, choć Pakistanka musiała opuścić kraj i zamieszkać w Kanadzie.

5. To dlatego prowadzimy akcję zbierania podpisów pod petycją do ONZ domagającą się tego, by wreszcie zaczęto respektować 18 punkt Deklaracji ONZ mówiący o prawie do wolności religijnej.

6. Modlitwa ma ogromną moc, która przekracza wszelkie odległości i dociera nawet na drugi koniec świata. Dziś łączymy się w niej z naszymi braćmi w wierze z Pakistanu. Prosimy o siłę, wytrwałość i nadzieję zarówno dla nich, jak i dla nas samych.

Kazanie dla młodzieży

Opracował:
ks. dr. hab. Jan Witold Żelazny
Dyrektor Sekcji Polskiej *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*

1. Dolina Indusu jest zamieszkana od ponad 10 000 lat. To tu odnaleziono ruiny jednych z najstarszym miast cywilizacji Indusu– Mohenjo Daro czy Harappa. Pierwsze wspólnoty chrześcijańskie na tym terenie miały powstać tuż po Zmartwychwstaniu Chrystusa, w pierwszym wieku. Według przekazów misja chrześcijańska na Subkontynencie Indyjskim była związana z obecnością św. Tomasza Apostoła, dlatego tamtejsi chrześcijanie są często nazywani chrześcijanami św. Tomasza.

2. Od chwili podziału po II wojnie światowej Subkontynentu Indyjskiego na Pakistan, Indie i Bangladesz, gdzie kryterium podziału była religia wyznawana przez mieszkańców, sytuacja mniejszości chrześcijańskich jak i innych grup wyznaniowych wyraźnie pogorszyła się. I choć na początku powstania państwa Pakistanu deklarowano równość wobec prawa wszystkich obywateli, to z roku na rok sytuacja się pogarsza. Najważniejszym czynnikiem prowadzącym do prześladowań jest prawo o bluźnierstwie względem Mahometa, jego rodziny czy pierwszych kalifów. Podstawą do oskarżenia może być to, co wydaje się oskarżycielowi obrazą, ale zarzut może być związany także z mówieniem o prześladowaniach. W 2023 roku wybuchło prześladowanie w Jaranwali po oskarżeniu dwóch braci o obrazę Koranu. Ehsan Shan Masih nie był sprawcą pierwotnego rzekomego zbezczeszczenia Koranu. Zarzut dotyczył udostępnienia przez niego w mediach społecznościowych materiału związanego z oskarżeniem o bluźnierstwo. Został aresztowany po pogromie, a następnie w 2024 r. skazany przez sąd na karę śmierci. Jego historia pokazuje, jak treści rozpowszechniane cyfrowo mogą prowadzić w Pakistanie do zastosowania najcięższych przepisów karnych wobec przedstawicieli mniejszości religijnych. Wielu z was używa komunikatorów, m. in. WhatsAppa. Shagufta Kiran, chrześcijanka i matka została oskarżona w związku

z treścią zamieszczoną w grupie dyskusyjnej WhatsApp. Zarzut dotyczył wypowiedzi uznanej za obraźliwą wobec proroka Mahometa. Po kilku latach postępowania we wrześniu 2024 r. sąd skazał ją na śmierć. Jej przypadek pokazuje coraz większe znaczenie komunikatorów i mediów społecznościowych w pakistańskich sprawach o bluźnierstwo.

3. Paweł Apostoł przypomina, że ci, który poszli za Chrystusem i złożyli Mu świadectwo, jako pierwsi towarzyszą Chrystusowi w Jego zmartwychwstaniu. W Apokalipsie Jana to oni stoją przed tronem Boga jako wybrani, jako ci, których świadectwo zostało przyjęte, a ofiara ma przed Bogiem najwyższą cenę. Nasi bracia w Pakistanie składają Bogu tę ofiarę każdego dnia, od małych dzieci po dorosłych, w pracy, w domu, w swoich świątyniach. Potrzebują naszej pamięci, naszej modlitwy, bo tylko głośne protesty na całym świecie pozwalają czasem złagodzić skutki prześladowań, jak pokazała to sprawa Asi Bibi oskarżonej o bluźnierstwo i skazanej na karę śmierci. Presja międzynarodowa doprowadziła do jej uwolnienia, choć Pakistanka musiała opuścić kraj i zamieszkać w Kanadzie.

4. Modlitwa ma ogromną moc, która przekracza wszelkie odległości i dociera nawet na drugi koniec świata. Dziś łączymy się w niej z naszymi braćmi w wierze z Pakistanu. Prosimy o siłę, wytrwałość i nadzieję zarówno dla nich, jak i dla nas samych.

Kazanie dla dzieci

Opracował:
ks. dr. hab. Jan Witold Żelazny
Dyrektor Sekcji Polskiej *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*

1. Kiedy w Polsce szumiały lasy i nie było wielkich miast, w dalekich Indiach powstawały państwa, całe cywilizacje. Od samego początku głoszenia Ewangelii byli tam obecni nasi współbracia w wierze. Ponieważ w tradycji misję tam zapoczątkował św. Tomasz, do dziś są nazywani chrześcijanami św. Tomasza.

2. Większość mieszkańców Pakistanu to muzułmanie, sunnici. Ale żyją tam także małe wspólnoty naszych braci w wierze. Są na tej ziemi od setek lat. Niestety, w kraju tym coraz częściej dochodzi do aktów przemocy wobec wyznających inną religię niż sunnicki islam. Prześladowanie dosięga nie tylko chrześcijan, ale także mniejszości religijnych wśród samych muzułmanów.

3. Szczególnie bolesne są akty przemocy wobec dzieci, zwłaszcza dziewczynek. Są porywane, zmuszane do małżeństwa z porywaczami, nie mogą się kształcić, są przetrzymywane w domach swoich porywaczy, a policja stoi po stronie sprawców przemocy. Historia Arzoo zaczęła się wprawdzie w październiku 2020 r., ale jej ważny finał nastąpił niedawno. Arzoo Raja była 13-letnią chrześcijanką z Karaczi. To duże miasto, są w nim szkoły, pracują sądy i policja. Arzoo została uprowadzona z ulicy w pobliżu domu. Dwa dni później jej rodzicom, którzy zgłosili zaginięcie dziecka, na posterunku policji pokazano akt małżeństwa, według którego dziewczyna miała 18 lat, dobrowolnie przyjęła islam i poślubiła Alego Azhara, dorosłego muzułmanina. Rodzicom nie dano spotkać się z dzieckiem pomimo że przedstawili akt urodzenia, z którego wynikało, że Arzoo nie jest pełnoletnia, że ma dopiero 13 lat. Początkowo sąd uznał, że małżeństwo zostało zawarte z jej własnej woli pomimo dokumentów świadczących, że co najmniej wiek dziewczynki został sfałszowany. Sprawa

trwała jednak dalej. Arzoo została umieszczona w domu opieki, ale dalej trwał proces. Ostatecznie 22 grudnia 2021 r. Arzoo wróciła do rodziców, po tym jak zeznała, że chce opuścić schronisko, w którym spędziła około roku. Została pozbawiona roku dzieciństwa, porwano ją z domu rodziców, żyła w przekonaniu, że koszmar dopiero się zaczyna. Co najbardziej bolesne, sprawcy nie ponieśli konsekwencji. Nie było też kary dla policjantów, którzy znając dziewczynkę i jej rodziców przyjęli i pokazywali akt zawarcia przez nią małżeństwa jako ważny i prawdziwy pomimo tego, że była jeszcze dzieckiem.

4. Paweł Apostoł przypomina w dzisiejszym czytaniu, że ci, który poszli za Chrystusem i złożyli Mu świadectwo, jako pierwsi towarzyszą Chrystusowi w Jego zmartwychwstaniu. Święty Jan przedstawia ich w Apokalipsie jako tłum ubrany w białe szaty, z liśćmi palm w rękach jako symbolami zwycięstwa. Nasi bracia w Pakistanie składają Bogu taką ofiarę dziś, dzień po dniu. Nie tylko dorośli w pracy, w domu, w swoich świątyniach, ale także dzieci, szczególnie małe dziewczynki. Potrzebują naszej pamięci, naszej modlitwy, bo tylko głośne protesty na całym świecie pozwalają czasem złagodzić skutki prześladowań, jak pokazała to sprawa Asi Bibi oskarżonej o bluźnierstwo i skazanej na karę śmierci. Presja międzynarodowa doprowadziła do jej uwolnienia, choć Pakistanka musiała opuścić kraj i zamieszkać w Kanadzie.

5. Modlitwa ma ogromną moc, która przekracza wszelkie odległości i dociera nawet na drugi koniec świata. Dziś łączymy się w niej z naszymi braćmi w wierze z Pakistanu. Prosimy o siłę, wytrwałość i nadzieję zarówno dla nich, jak i dla nas samych.

Modlitwa powszechna

Z ufnością i wdzięcznością za wszelkie łaski, którymi Bóg nas obdarza, zanieśmy nasze gorące prośby za cały Kościół – Ciało Chrystusa, które w tylu miejscach świata nieustannie cierpi w swoich dzieciach.

1. Módlmy się za święty Kościół Boży, Ojca Świętego Leona XIV, biskupów i pasterzy, aby odważnie głosili światu Ewangelię i zanosili dar Chrystusowego pokoju na wszystkie krańce ziemi. Ciebie prosimy...

2. Módlmy się za naszą Ojczyznę oraz wszystkich rodaków, abyśmy wiernie strzegli chrześcijańskich wartości, fundamentu naszej kultury i tożsamości. Ciebie prosimy...

3. Módlmy się za braci i siostry prześladowanych za wiarę, zwłaszcza za chrześcijan w Pakistanie, aby umocnieni łaską Chrystusa trwali w nadziei, przemieniając swoje otoczenie i serca ludzi. Ciebie prosimy...

4. Módlmy się za sprawców przemocy i wrogów Kościoła, aby Bóg dotknął ich serc, doprowadził do nawrócenia i sprawił, by zaprzestali krzywdzenia bliźnich. Ciebie prosimy...

5. Módlmy się za wszystkich ofiarodawców i wspierających *Pomoc Kościołowi w Potrzebie*, aby Pan obficie błogosławił ich hojności, dzięki której pomoc dociera do najbardziej potrzebujących. Ciebie prosimy...

6. Módlmy się za nas tu zgromadzonych na Eucharystii, aby wspólna modlitwa uwrażliwiała nasze serca na milczący krzyk cierpiących i umacniała naszą solidarność we wspólnocie wierzących w jednego Zbawiciela. Ciebie prosimy...

Wszechmogący Boże, usłysz płynące z serca wołanie Twojego ludu. Udziel swojemu Kościołowi daru pokoju, sprawiedliwości oraz pełnej wolności wyznawania wiary w Pakistanie, w naszej Ojczyźnie i na całym świecie. Przez Chrystusa, Pana naszego.

Propozycja ogłoszeń
08.11.2026

(Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym – Pakistan)

Dziś obchodzimy XVIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym. Modlitwą i wsparciem otaczamy chrześcijan w Pakistanie naszych braci i siostry w wierze, którzy za wierność Chrystusowi każdego dnia doświadczają prześladowań.

Chrześcijanie w Pakistanie – stanowiący zaledwie ok. 2% społeczeństwa – zmagają się z dyskryminacją, ubóstwem i surowym prawem o bluźnierstwie, które nierzadko prowadzi do samosądów. Szczególnie bolesnym doświadczeniem jest los kobiet i dziewcząt, które bywają porywane, zmuszane do małżeństwa i pod przymusem przechodzą na islam.

Zachęcamy do wsparcia *Pomocy Kościołowi w Potrzebie*, która w Pakistanie niesie prześladowanym nadzieję, duchowe pokrzepienie i konkretną pomoc: finansuje obronę prawną osób fałszywie oskarżonych, stypendia dla dzieci oraz odbudowę zniszczonych świątyń. Dziś przed kościołem odbywa się zbiórka do puszek na ten cel.

Pomoc Kościołowi w Potrzebie niesie pomoc w ponad 150 krajach świata. Więcej informacji o prowadzonych działaniach oraz modlitwy za prześladowanych można znaleźć na stronie www.pkwp.org oraz w mediach społecznościowych. Zachęcamy do odwiedzenia naszych regionalnych biur w Warszawie, Krakowie, Wrocławiu oraz w Lublinie.

Wszelkie wpłaty prosimy kierować na jedno z poniższych kont z dopiskiem „Pakistan”

PKO BP o/ Warszawa 87 1020 1068 0000 1402 0096 8990
ING Bank Śląski o/ Warszawa 31 1050 1025 1000 0022 8674 7759
Pomoc Kościołowi w Potrzebie, ul. Wiertnicza 142, 02-952 Warszawa

Propozycja ogłoszeń
02.11.2026

(Niedziela przed Dniem Solidarności z Kościołem Prześladowanym)

Za tydzień 08.11.2026 wraz z *Pomoc Kościołowi w Potrzebie* obchodzić będziemy XVIII Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym. W tym roku wesprzemy modlitwą i ofiarą do puszek naszych braci i siostry żyjących w Pakistanie.

Pragniemy dać im konkretny znak naszej bliskości – poprzez modlitwę, pomoc materialną i przekazywanie dalej ich świadectwa. Chcemy, aby świat o nich pamiętał i aby wiedzieli, że nie są sami i nie zostali zapomniani. Wierzymy, że nasze wsparcie doda im siły i nadziei, by wytrwać w tym trudnym czasie.

Wszelkie wpłaty prosimy kierować na jedno z poniższych kont z dopiskiem „Pakistan”

PKO BP o/ Warszawa 87 1020 1068 0000 1402 0096 8990
ING Bank Śląski o/ Warszawa 31 1050 1025 1000 0022 8674 7759
Pomoc Kościołowi w Potrzebie, ul. Wiertnicza 142, 02-952 Warszawa

Modlitwa za prześladowany Kościół

Boże, poprzez tajemnicze zrządzenie Twej Miłości
pozwoliłeś swemu Kościołowi uczestniczyć
w cierpieniu Twego Syna.
Wzmocnij nasze Siostry i Braci,
którzy z powodu swej wiary
są prześladowani.
Obdarz ich swoją mocą i wytrwałością,
aby w każdym ucisku
pokładali w Tobie całą swą ufność,
a w cierpieniu wiernie świadczyli o Tobie.
Podaruj im radość z uczestnictwa
w ofierze Chrystusa
i obdarz pewnością, że ich imiona
są zapisane w Księdze Życia.
Daj im do naśladowania Chrystusa siłę,
która wesprze ich w dźwiganiu Krzyża,
a w utrapieniu ustrzeże ich chrześcijańską wiarę.
Przez Chrystusa Pana naszego.

Amen.